

PETRUS CANTOR

NOTITIA

(*Gallia Christiana*, nov. edit., t. VII, col. 78.)

Post decessum Mauriti episcopi, si Radulfo ab-
bati Coggeshalensis monasterii in Chronico Angli-
cano fides (*Ampliss. collect.* tom. IV, pag. 846), ab
universo clero et populo, rege annuente, episcopus
electus est Petrus, cantor Ecclesie Parisiensis, qui
pontificatus honorem, ne ab altiori gradu gravior
fieret casus, recusavit. Is autem omnium fere scri-
ptorum illius ætatis litteris commendatus, natus est
Parisiis, vel Remis ex Radulfo. Ad litteras ephebus
mentem appulit, quas factus supra ætatem doctus in
Academia Parisiensi cum magna laude palam profes-
sus est; sed quod eximium ejus animi ornamentum
fuit, antiquorum vindex morum, severiorisque di-
sciplinæ diligentissimus fuit exactor, quibus cum
virtutibus præfulgeret, facile Parisiensis Ecclesie
præcentoris honorificentissimum hac in Ecclesia mu-
nus consecutus est. Ad Tornacensem cathedram
aliquando evocatus humiliter vocationem declinavit
(*Gall. Christ.* tom. III, col. 214). Denique post recusa-
tum quoque Parisiensem episcopatum, auctore
Radulfo, cum a Wilhelmo Remensi archiepiscopo cle-
roque et civibus rogatus, ut decaniam illius Eccle-
siae susciperet, Parisios ut hanc a capitulo licentiam
impetraret proflicisceretur, ad Longum-Pontem ordi-
nis Cisterciensis monasterium appulit, ubi gravi

A infirmitate decubens, habitum sanctæ religionis
suscepit, vitamque beato sine complevit, cujus cor-
pus e loco in quo sepultum fuerat, ad structuram
ædificiorum motum, suavissimum exhalavit odorem.
Legitur ejus epitaphium in claustro monasterii Longi-
Pontis, in quo mors ejus ad XIV Kalend. Junii, anno
1180, consignatur; sed recentius est epitaphium.
Melius itaque Guillelmus Nangius, Vincentius Bellova-
censis, Albericus et monachus S. Mariani auctor hor-
rumce temporum ad annum 1197 de Petri obitu lo-
quantur, seu etiam Radulfus ipsius mortem anno 1198
assignat, utpote cujus adhuc mentio est in charta
Odonis anno 1197. In Necrologio Parisiensis de eo legi-
tur: VII Kal. Octobris obiit Petrus præcentor et diaco-
nus, qui dedit nobis quadraginta libras ad emendos re-
vinitus. Varia composuit opera, quæ in diversis biblio-
thecis adhuc mss. asservantur. Sola ejus Summa,
quæ dicitur *Verbum abbreviatum*, Montibus impressa
fuit anno 1639. Quibusdam nævis aspersam ejus
doctrinam fuisse volunt. Narrat Cæsarius Petrum
ejusque discipulos hunc in errorem impigisse, ut cro-
derent panem in eucharistia consecratum non
esse, nisi etiam vini accederet consecratio, et vice
versa.

NOTITIA HISTORICO LITTERARIA.

(*ODIN, Script. eccl.* II, 1661)

Petrus Beatæ Mariæ Parisiensis canonicus et can-
tor, theologicæ scholæ per annos plures rector, ma-
gnam sibi doctrinæ famam per hæc tempora in Gal-
liis comparavit, cui *Cantoris* cognomen vulgo adhæsit
in mss. codicibus, ex ea dignitate quam primaria
hæc in Ecclesia habuit. Illius porro verum cogno-
men nescimus, sed tantum fuisse natione Gallum,
patria Parisiensem, cujus meminit Ægidius Parisein-
sis in suo *Carolino* his verbis:

Et quem intepuisse dolemus,

Petrum in divinis, verbotenus alta sequentem

Fallitur enim Gabriel Naudæus in additione ad Hi-
storiam Ludovici XI dicens hic intelligendum esse
Petrum Abælardum. Ægidius quippe commemorat
solummodo professores Parisinos, ad amovendum
opprobrium, quod vulgo jactabant alii, raris esse
professores ex Parisiensi urbe ordiandos, alicujus

C nominis. Abælardus autem Nannetensis erat, et na-
tione Armoricus. Nostrum autem Petrum Cantorem
neutiquam hic substituisset Ægidius mendacii facile
convincendus, nisi vere ortu Parisiensis fuisset. In-
quit autem illic *Petrum in divinis intepuisse* Ægidius,
forsitan quod theologicæ altercatrici totum se do-
nans, minus vel nullatenus prædicationi divini verbi
incumberet. Joannes autem Trithemius in opere
suo *De scriptoribus ecclesiasticis* hunc ait fuisse virum
in divinis Scripturis eruditissimum, et in sæculari
philosophia nobiliter doctum, theologicæque scholæ
Parisiensi multis annis gloriose præfuisse, et disci-
pulos multos egregie erudivisse. Cum ita in Galliis
floreret, anno 1191 Tornacensis ecclesie episcopus
electus est, cujus electione in controversiam vocata,
Stephanus, Sanctæ Genovesæ Parisiensis abbas, Guil-
lelmum Remensem archiepiscopum, tunc supremum
regi administrum, per litteras oravit ut electo favere